

«He titulat el llibre "Cisellant el silenci"... Per què?

Perquè les vivències que ens van succeint i que anam interioritzant al llarg de la vida, que ens arriben silenciosa o estrepitosament, corprenedores i alegres o angunioses i tristes, per a mi queden fetes silencis que em viuen dins els espais més recòndits i més íntims, fins que, amb el cisell de les paraules, mogut a cops dels sentiments, les he anat cisellant i donant vida en els poemes. Així, a la portada hi he dibuixat la lluna en plena rodonesa, o en quart minvant, o en quart creixent segons se miri perquè, a la vida, hi ha dies de plenitud, n'hi ha de minva i de mancança i n'hi ha de creixença...

També hi he posat un sostre de núvols puix que, al nostre horitzó, hi compareixen a vegades com a niguls que oculten, altres que són causa de foscior, o tal volta ens ofereixen esplèndida bellesa. Alhora un rostre sense ulls perquè, el que contempla esbalaït, són totes les incògnites o les perplexitats de l'existència, tota la bellesa del món o la feblesa humana, tots els esplendors o les foscúries de la vida, tota l'immensitat de l'amor i del dolor. He dibuixat la cabellera fantasiosa que se vessa i escampa com les ones de la mar quan arriben a una platja que vull imaginar de pau i donadora de serenor. I per tot aquest univers oníric hi he fet volar una parella de gavines, tal com nosaltres anam viatjant pel decurs de la vida: en part lliures i en part sacsejats pels vents dels avatars...»

(Isabel Balle)

